

Sygnatura akt: XI GC 2055/18

WYROK ZAOCZNY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lutego 2019 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Mariusz Zawicki

Protokolant: Angelika Sykut

po rozpoznaniu w dniu 4 lutego 2019 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa **U. (...) w W.**

przeciwko **G. L.**

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygnatura akt: XI GC 2055/18

Sprawa rozpoznana w postępowaniu uproszczonym

UZASADNIENIE

Powód U. (...) w W. złożył pozew przeciwko G. L. o zapłatę. Zażądano kwoty 580,70 złotych z odsetkami. Zdaniem powoda pozwany był związany z pierwotnym wierzycielem umową prowadzenia rachunku bankowego, pozwany nie uregulował zadłużenia. Powód twierdził, że zawarł z wierzycielem pierwotnym umowę cesji wierzytelności. Powód zażądał zasądzenia od pozwanego na jego rzecz, zwrotu kosztów procesu oraz kwoty stanowiącej równowartość 40 euro.

Pozwany nie wniósł odpowiedzi na pozew i nie stawił się na wyznaczony termin rozprawy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Zawarta została umowa cesji wierzytelności między (...) Bank (...) spółką akcyjną w W. a U. (...) w W.. Nabywcę wierzytelności reprezentował (...) spółka akcyjna we W..

Dowód:

- umowa, karta 10-12;

Sporządzono dokument, w którym wymienia się pewne liczby, oraz dane T. L.. Sporządzono zawiadomienie o cesji i zestawienie salda zadłużenia.

Dowód:

- pismo, karta 7;

- pismo, karta 6;

- zawiadomienie, karta 5;

Radca prawny M. S. sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych U. (...) w W., gdzie wskazano dane i dług G. L..

Dowód:

- pismo, karta 4;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się niezasadne.

Podstawę prawną powództwa stanowi norma art. 52 ustawy prawo bankowe, determinująca konieczność dokonywania opłat za usługę prowadzenia rachunku bankowego.

Godzi się również zauważyć, iż według zasady naturalnej realizacji kontraktu, zgodnie z art. 353 § 1 k.c. zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić.

Zgodnie natomiast z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Natomiast art. 509 § 2 k.c. stanowi, iż wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Przedmiot sprawy dotyczy tego, czy wspomnianemu zbywcy (bankowi) przysługiwała wobec pozwanego jakakolwiek wymagalna wierzytelność będąca przedmiotem wspomnianego przelewu a jednocześnie to, czy faktycznie jakakolwiek wierzytelność w stosunku do pozwanego była przedmiotem przelewu.

W tym stanie rzeczy rolą powoda było wykazanie, iż pozwany był dłużnikiem banku. W ocenie Sądu powód obowiązkowi temu nie podołał. Nie przedłożono do akt sprawy żadnej umowy w tym opisaney w pozwie umowy o prowadzenie rachunku bankowego. Nie przedstawiono również załączników do takiej umowy, które zwyczajowo występują, takich jak ogólne warunki umowy, regulaminy, cenniki.

Nie sposób zatem na podstawie twierdzeń powoda ustalić wszystkich praw i obowiązki dłużnika, trudno ustalić jak kształtował się dług pozwanego, jak został wyliczony, jakie są jego elementy składowe. Na podstawie dokumentów w aktach sprawy nie sposób zatem odnieść się co do zasadności wysokości kwoty objętej pozwem.

Jednocześnie nie złożono żadnego dokumentu, w którym pierwotny wierzyciel choćby objętą pozwem wierzytelność opisał w sposób ogólny.

Jednocześnie powód powołuje się na umowę cesji.

W niniejszej sprawie powód przedstawił odpis umowy cesji, co nakazuje przyjąć, że jako taka umowa cesji została podpisana przez strony tej Podkreślenia wymaga fakt, że sama umowa ma charakter ramowy, nie wynika z niej, jakie konkretnie wierzytelności zostały przelane na powoda, w szczególności nie wynika z niej, by w zakres tej umowy wchodziły roszczenia zbywcy wobec pozwanego ze wskazanych w pozwie umowy.

Do pozwu dołączono wprawdzie wydruk ze wskazaniem danych pozwanego, jednak wydruk ten nie nosi nawet znamion dokumentu prywatnego, a już z całą pewnością nie wynika z niego, iż jest on potwierdzoną przez strony umowy cesji częścią tej umowy. Dokument przez nikogo nie został podpisany.

Wobec takiego stanu rzeczy, należy stwierdzić, że powód nie wykazał iż ma legitymację do dochodzenia roszczeń wobec pozwanego.

Rolą powoda jest dowodzenie swoich racji, prawem zaś pozwanego obrona jego interesów, a zatem kwestionowanie powództwa.

Zgodnie z zasadą kontrydiktoryjności procesu cywilnego, ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one, a nie sąd są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one wreszcie ponoszą odpowiedzialność za jego wynik. Stąd to właśnie powód winien potwierdzić za pomocą dowodów prawdziwość swoich twierdzeń.

Nie może budzić wątpliwości to, że niezależnie od ustalenia podstawy faktycznej, sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku oddalającego powództwo (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 1972 roku III CRN 30/72).

Wskazać należy, że sąd ma obowiązek rozważenia, czy twierdzenia strony powodowej uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Sąd nie jest zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach (orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1958 roku I CR 969/57, wyrok Sądu Najwyższego: z dnia 15 września 1967 roku III CRN 175/67).

Twierdzenia, na których oparte jest powództwo nie tylko nie mogą budzić wątpliwości sądu, ale powinny być poparte odpowiednim materiałem dowodowym.

Zgodnie z art. 339 § 1 i 2 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W niniejszej sprawie zachodziły przesłanki wydania wyroku zaocznego. Jednakże, przytoczone przez powoda okoliczności budzą wątpliwości sądu i nie sposób, opierając się na materiale dowodowym złożonym przez powoda, dojść do przekonania, że wysokość żądania znajduje oparcie w umowie zawartej z bankiem, roszczenie jest wymagalne, a odsetki i koszty poboczne wyliczono w sposób prawidłowy.

Z przedstawionych dokumentów nie sposób ustalić, jaka w chwili rzekomej umowy cesji, była wysokość długu pozwanego dochodzonego przed tutejszym sądem, że umowa cesji została zawarta.

Na marginesie sąd wskazuje, że brak jest podstaw do dochodzenia przez nabywcę wierzytelności równowartości kwoty 40 euro.

Mając na uwadze orzeczono jak w wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)